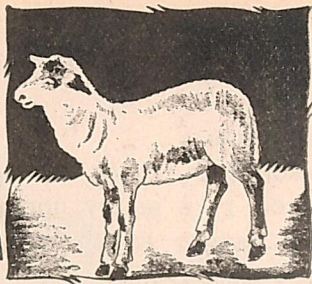

СМЪРТЪТА НА ВАКЛУШКА

— Да изнасямъ ли и фенера, като тръгнемъ?

— Па защо ти е! То е грѣйнала една месечина на двора, сякашъ е денемъ. И така ще ги изловимъ.

Стрина Здравка пристѣпи до кошарата и се изправи край вратата. Овцетѣ бѣха налѣгали вече и преживяха, а агънцата лудуваха въ сребрилата пролѣтна нощъ. Само едно се луташе изъ стадото и мушкаше налѣгалитѣ овце, като търсѣше да бо-зае. Стрина Здравка се взрѣ, но не можа да го познае.

Като се радваше на агънцата, по едно време тя нададе уху къмъ сайванта и затаи дѣхъ. Въ тишината пристигна до нея тежко отсѣчено пѣшкане. Овцата, която пѣшкаше така тежко и отсѣчено, бѣше Ваклушка.

Стрина Здравка постоя надъ Ваклушка съ агнето ѝ подъ рѣжа и шавна, та го подои подъ една млѣчна.

Щомъ излѣзоха и децата, отлѣжиха агънцата и се спрѣха при Ваклушка. Овцата бѣше разритала наоколо, заглобила бѣше глава въ тора и по-тихо, но по-бързо пѣшкаше.

Изправиха я полека да я откаратъ въ кѣщи.

Децата я крепѣха и я забутаха къмъ кѣщи, като се прѣ-каха нѣщо, а стрина Здравка се изви, та затвори вратницата и, както бѣше зѣпнала, мѣчеше се да ѝ сложи желѣзната гривна.

Една звезда се отрони и потече като сълза по небето.

Като домъкнаха Ваклушка въ кѣщи и тя се простна на зе-мята. Стрина Здравка запали фенера и донесе изъ килера въ две бѣли пожълтѣли кѣрпички шапиче и черъ оманъ. Съ тоя изсѣхналъ и почернѣлъ буренъ щѣха да лѣкуватъ болната. Лѣ-кътъ биде поставенъ въ хлѣбъ и така ѝ го тикаха въ устата. Но буренътъ не помогна. Стрина Здравка скѣлца чесновъ лукъ въ една паница и чорбата отъ него се помѣчи да налѣе въ устата на Ваклушка. Повече отъ нея стрина Здравка разлѣ по сукмана си и по земята, но можа да налѣе малко и въ устата на болната. Муцунката на овцата цѣла бѣше измокрена, а една бистра капка бѣше спрѣла на чернитѣ влакънца, сякашъ бѣ се оттъркулила отъ очитѣ ѝ. Стрина Здравка се наведе, та я изтри.